

Grieksche regeering benoemde hem tot opperbevelhebber van eene expeditie tegen Lepanto (Epakto), de havenstad, die het dichtst bij Missoloenghi gelegen was. Van den beginne had hij te worstelen met de oproerige horden der Soelioten, die hij spoedig afdankte, daar zij zijn geld aannamen, maar hem niet gehoorzaamden. Hij stelde een vrijkorps van zes honderd man uit allerlei Grieksche stammen saam, en begon het door oefeningen voor de onderneming geschikt te maken. Toch berokkenden deze tegenspoeden hem zeer veel ergernis, zoodat hij zich herhaaldelijk ongesteld gevoelde.

Hij was gewoon iederen dag met groote vertooning een wandelrid te maken, begeleid door vijftig man lijfwacht, die hem te voet konden bijhouden, maar door het regenachtige weer moest hij dikwijls thuis blijven, en leed schade aan zijne gezondheid. Des avonds van den 15 Februari zat hij te spreken met twee Engelsche officieren, Stanhope en Parry — de laatste maakte zich zeer verdienstelijk door de Grieksche artillerie voor den aanslag op Lepanto te reorganiseeren — toen hij plotseling door hevige kramppijnen werd getroffen. Hij moest te bed gebracht worden, maar gevoelde zich den volgenden dag wat beter. Toen stormden een hoop oproerige Soelioten zijne kamer binnen, en eischten voldoening van vermeende grieven. Door groote tegenwoordigheid van geest en kalmte wist hij de woedende bende uit zijne kamer te verwijderen.

Toch herstelde de groote dichter vrij wel van dezen eersten aanval, en wijdde hij zich op nieuw geheel aan de Grieksche zaak. Hij vond tijd voor correspondentie, en schreef zijne laatste brieven aan Theresa Gamba. Hij meldde aan zijn grooten vriend Thomas Moore, dat de Grieksche artsen het er niet over eens waren, of hij een aanval van apoplexie of van epilepsie had doorstaan.

Intusschen hadden de Turken zich op de hoogte gesteld der onderneming tegen Lepanto — en werd deze vesting door een talrijk Turksch garnizoen versterkt. Te Missoloenghi kwamen telkens roofzieke Grieken van allerlei soort Byron bestormen met verzoeken om geld. Hij wilde er niet aan voldoen, omdat hij zijne middelen voor de groote zaak der Grieksche onafhankelijkheid moest sparen. De dagelijksche ergernis oefende evenwel een zeer slechten invloed, evenals de voortdurende regens, die hem beletten te paard te stijgen.

Zware rheumatische koortsen ondermijnden den zeer verzwakten lijder, die den 18^{den} April 1824 te Missoloenghi den geest gaf — na maanden achtereen de ontzettendste kwellingen het hoofd te hebben geboden.

Dit alles werd voor Griekenland gedaan.

De edelste kunstenaars dweepten met de jonge Hellenen, die dikwijls toonden zooveel belangstelling niet te verdienen. Lord Byron bekroonde zijn stormachtig leven door zijne edele zelfopoffering voor Griekenland. En bijna drie kwart eeuw later ziet men nu het bijna verpletterde Griekenland naar den eisch der Mogendheden zich schikken in een vernederenden vrede. En Creta — dat reeds de sympathie van vader Vondel had gewonnen — Creta, de oorzaak van alles, zal misschien — zeer misschien — eenige verbetering in zijn staatkundigen toestand zien geboren worden. En zelfs dit is niet zeker. T. B.